

τον κατάλογον; Καί αὖθις ψιθυρίζεται μεταβολή ἐν τῷ ὑπουργείῳ. Ἀλλὰ ποία τις μεταβολή; Ἐμμένουσιν ἀκλόνητοι κατὰ τὴν συνήθειαν οἱ Ρῶσοι στρατηγοὶ κκ. Σοβολέρ καὶ Κόουδλάρς καὶ μεταλλάσσονται οἱ συνάδελφοί των μόνοι. Εἶνε περίεργος τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι οὗτος. Ὁ πρωθυπουργὸς κατὰ τὴν πλὴν νὰ μὴ ᾖ ὑπεύθυνος· τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν ἀποβαίνει ὀφρῖκιον διὰ βίου· καὶ μόνοι οἱ Βούλγαροι, ὅταν μὴ σχηματίζωσιν ἀκριβῶς ὀρθὴν γωνίαν οἱ πόδες των, ὅταν χαιρετῶσι τὸν πρωθυπουργόν, πρέπει ν' ἀπέρχονται.

Ποῖον ἔσται τὸ μέλλον τῆς πολιτικῆς ταύτης δὲν εἶνε δυσχερὲς νὰ μαντεύσῃ τις. Αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν ἀπέβη ὑποχείριος τῶν στρατηγῶν καὶ ἡ ἡγεμονία ὅλη μικρὸν κατὰ μικρὸν προχειρίζεται εἰς ρωσικὴν ἐπαρχίαν. Ἐπέρχεται φυσικῶς τὸ ἐρώτημα ἐὰν μὴ ὑπάρχωσι πατριῶται Βούλγαροι καὶ λαὸς δυνάμενος νὰ ἐπηρεασθῇ· ἂν εὐαρέστως τὰ τοιαῦτα στοιχεῖα ἀποδέχωνται τὴν ἐπικειμένην ταύτην μεταβολήν. Δὲν δύναμι νὰ τοῖς ἀπαρῶσιν ὅλως τὸ ἄδικον τοῦτο. Ἐθνικὴ τις ἰδέα ὑπάρχει καὶ ὁπωσὺν παρὰ τῇ νεολαίᾳ μορφοῦται. Βαρέως ὅλοι φέρουσι τὴν προσιωπιζομένην ἐπιτυχίαν τῶν ρωσικῶν σχεδίων. Ὑπάρχουσι πολλοὶ αἰσθανόμενοι τὰ πλεονεκτήματα τῆς ανεξαρτήτου ἐθνικῆς ὑπάρξεως καὶ κατὰ τῶν πολλῶν τούτων ἐπεξεργεῖται κυρίως ἡ ρωσικὴ πολιτεία. Ὁ μὲν στενάζει ἐν Βράτςκι· ὁ δὲ ἐκδίδει βιβλία πρὸς συντήρησίν του· καὶ τρίτος μόλις ἀποζῇ ἀπὸ τῶν πενιχρῶν πόρων τοῦ νομικοῦ ἐπαγγέλματός του.

Πρόσπερος

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΕΥΤΑΞΙΟΥ-ΚΥΡΙΑΖΗ

Ὁ κ. Ἀθανάσιος Εὐταξίας, ὁ σθεναρὸς ἐργάτης τῆς Μακεδονικῆς κινήσεως, ὁ ἐν Γερμανίᾳ προκινδυνεύσας νεα-

νίας ἔτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τῆς πατρίδος, ὁ φρόνηματίας καὶ φιλόπατρις δημοσιογράφος, ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, καὶ ὁ τὰς θετικωτέρας πάντοτε ἐξενεγκῶν κρίσεις περὶ τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐκείνης γῆς προεκλήθη ἀγενέστατα καὶ ὑβριστικώτατα ὑπὸ τοῦ ἡγίστου πλατῶνικοῦ πανηγυριστοῦ τῶν ὁμογενῶν κ. Ξενοφῶντος Κυριαζῆ, τρωθεὶς ἐν αὐτῷ τῷ οἰκογενειακῷ φίλτρῳ. Τοιοῦτος παλαιστῆς, ἐν τόπῳ ὅπου ἡ οἰκογένεια λατρεύεται καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐνθεώτερον, ὑπετίθετο ὅτε θὰ εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ βαπτίσῃ εἰς αἷμα τὰ βέλη του. Διότι οὕτω μόνον τοιαῦτα βέλη ἐκπλύνονται. Ἐν τούτοις ὅταν εἶδεν ἐνώπιόν του τοὺς μάρτυρας τοῦ κ. Εὐταξίου, περιεχαράκωθη ἀκριβῶς ὅπισθεν τοῦ ὀχυρώματος ἐκείνου, ὅπερ αὐτὸς προσέβαλε, προφασισθεὶς τὸν οἰκογενειάρχην. Ἐὰν δὲν διαφιζῶνται οἰκογενειάρχαι, ἀλλ' οὔτε προσβάλλουσιν οἰκογενεῖας.

Ὁ κύριος Εὐταξίας ὅθεν ἱκανοποιήθη πληρέστατα καὶ εἶνε δικαίου ὅλη ἡ ὑπερφημία μεθ' ἧς γράφει τὴν κατωτέρω δήλωσίν του καὶ εἶνε δικαιότερα ἡ ἀγανάκτησις μεθ' ἧς γράφει περὶ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Εὐταξία, ἀπὸ τοῦ προσηνεστάτου καὶ ἠναρετωτάτου, τύπου ἀληθοῦς ἱερέως, πατρὸς μέχρι τῶν γενναίων αὐτοῦ τέκνων, εἶνε προσφιλεστάτη ἐν Ἀθήναις, ἀπολαύουσα πλήρων τῶν τιμῶν, αἱ δὲ ὕβρεις τοῦ κ. Κυριαζῆ οὐδὲν ἄλλο ἢ συντελοῦν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν καὶ τὴν ἐπίρρωσιν τῆς ὑπολήψεως αὐτῆς.

Ἰδοὺ ἡ δήλωσις τοῦ κ. Εὐταξίου :

Ὁ διδάκτωρ τῶν νομικῶν Ξενοφῶν Κυριαζῆς, ἐξήνεγκεν ἐν τινὶ λιβάλλῳ αὐτοῦ, καταχωρισθέντι ἐν τῷ ἀριθ. 209 τῆς α' Ἐφημερίδος, πολλὰς καὶ βαρεῖας κατ' ἐμοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενεῖας μου ὕβρεις. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ νῦν ἔργον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ βεβαίως αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θὰ ἡγίρειν ἐν ἐμοὶ δικαίους ἐνδοκισμούς, ἐὰν ἔπρεπε καθόλου νὰ κρίνω αὐτὸν ἄξιον οἰασδήποτε προσοχῆς, μόνον δὲ τὸ ἀκαδημαϊκόν

II

ΑΠΑΓΩΓΗ

Ἐπὶ τῇ θύρᾳ τοῦ πατρὸς τῆς ἡ Ἐρριέττη ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ὁ βαρόνος ἐπλησίασε μειδιῶν· ἀλλ' ἐὰν ἡ νεάνις ὀλίγον ἐφίστα τὴν προσοχὴν τῆς θὰ ἡδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ὅτι κατείχετο ὑπὸ ταραχῆς.

— Δὲν ἐπίστευον νὰ σὰς ἀπαντήσω ἐνταῦθα, πάτερ μου, εἶπε· σὰς ἐνόμιζον μακρὰν τοῦ Βακούρ.

— Κατ' εὐτυχίαν σύμπτωσιν ἔλαβον τὸν δρόμον τοῦτον, διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον, καὶ τοιοῦτοτρόπως συνητήθημεν.

Ρίψας δὲ βλέμμα ταχὺ περὶ ἑαυτὸν καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τὴν νεάνίδα.

— Ἐλθέ, τῇ εἶπε· τὸ νὰ εὐρεθῶ μόνος μετὰ τῆς ἀγαπητῆς· μοι Ἐρριέττης εἶναι σπανία εὐτυχία, ἐξ ἧς θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ· ἔλθε, ἀγαπητή μοι, μέλλομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν.

— Δὲν δύναμαι νὰ μείνω πολὺ μαζὺ σας, ἀπήντησεν ἡ Ἐρριέττη πρέπει μετὰ μισῇ ὥρᾳ νὰ εὐρεθῶ πλίστιον τῆς μητρός μου, ἥτις, φαίνεται, ἔχει σπουδαῖα καὶ με πῇ.

— Ὡ! μετὰ ὥραν· εἶπεν ὁ βαρόνος μετὰ παραδούζου τόνου. Σὲ μισῇ ὥρᾳ μπορούμε πολλά νὰ ποῦμε.

Καὶ ὁμιλῶν μετὰ τῆς Ἐρριέττης περὶ τοῦ Πέδρου, εἰς ἣν περιέγραφε τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν εὐδαιμονίαν, ἔσπυεν αὖ-

τὴν μέχρι μικρᾶς τινοῦ θύρας τοῦ λειμῶνος φερούσης εἰς δρόμον προσόμορον. Ἡ θύρα αὕτη ἐξ ἀμελείας τοῦ κηπουροῦ δὲν ἦτο κλεισμένη διὰ κλειδὸς καὶ ἡδύνατο ν' ἀνοιχθῇ εἰς τὴν πρώτην ὥρην.

— Μήπως θέλετε νὰ ἐξέλθῃτε τοῦ λειμῶνος, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἐρριέττη ὀλίγον ἐκπληκτος.

— Μάλιστα, ἵνα ρίψω ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς πεδιάδος.

Ὁμιλῶν δὲ εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν καὶ διήλθον ἀμφοτέρω τὸν οὐδὸν αὐτῆς.

Εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι πέντε ἕως τριάκοντα βημάτων ἐπὶ τοῦ δρόμου ἴστατο ἄμαξα κλειστή, εἰς ἣν ἦσαν ἐξευγμένοι δύο ἰσχυροὶ ἵπποι. Ὁ ἡνίοχος καθήμενος πλίστιον τοῦ τείχους τοῦ λειμῶνος ἡγέρθη ζωηρῶς καὶ κατέλαβε θέσιν πλίστιον τῆς ἁμάξης του.

— Ποία εἶναι λοιπὸν ἡ ἄμαξα αὕτη; εἶπεν ἡ Ἐρριέττη.

— Ἀς ὑπάγωμεν ἕως ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος.

Ὁ ἡνίοχος βλέπων αὐτοὺς προσερχομένους ἀπεκαλύφθη. Ἄμα δὲ ἐφθασαν πλίστιον τῆς ἁμάξης, ὁ βαρόνος εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα του διὰ τῆς μειλιχίου φωνῆς του.

— Ἀγαπητή μου φίλη, ἐὰν θέλῃς νὰ κατὰλάβῃς θέσιν ἐν τῇ ἁμάξῃ ταύτῃ.

Ἡ νεάνις ἀνετινάχθη, ἀπῆλλαξε τὸν βραχιόνά της καὶ παρετήρησε τὸν πατέρα της μετ' ἐκπλήξεως ὀπισθοδρομοῦσα κατὰ δύο βήματα.

— Λοιπὸν δὲν ἀναβαίνει, εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν;

αὐτοῦ ἀξίωμα ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔγνων ν' ἀποστείλω πρὸς αὐτὸν τοὺς ἀξιολύτους φίλους κκ. Ν. Γ. Πολίτην δημοσιογράφον, καὶ Κ. Ἀντωνιάδην, λοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ, ἐνταταμένους ἐντολὴν τινα τιμῆς. Οὗτοι ἐντυχόντες τῷ ὕβριστῇ ἔσπευσαν νὰ μοι ἐπιστείλωσι τάδε :

« Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰουλίου 1883

« Ἀξιότιμε φίλε,

Ἐκπληροῦντες τὴν ὑμετέραν ἐντολὴν μετέβημεν σήμερον παρὰ τῷ κυρίῳ Ξενοφῶντι Κυριαζῇ, διδάκτορι τῶν νομικῶν, ὅπως προσκαλέσωμεν αὐτὸν, ἵνα παράσῃ ὑμῖν τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν διὰ τὰς δεινὰς ὕβρεις, ἃς ἐν τῷ 209 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος ἔγραψε καθ' ὑμῶν καὶ τῆς ὑμετέρας οἰκογενείας. Ὁ κ. Κυριαζὴς ὅμως, ἐπιμένων εἰς ὅσα ἐδημοσίευσεν, ἤρνηθη νὰ παράσῃ οἰανδὴποτε ἱκανοποίησιν, εἰπὼν ὅτι εἶνε οἰκογενειάρχης καὶ οὐχὶ ξιφομάχος καὶ προσθεὶς ὅτι μόνον διὰ τῆς δημοσιότητος ἐννοεῖ νὰ συζητήσῃ μεθ' ὑμῶν.

» Θεωροῦντες οὕτω περτωθεῖσαν τὴν ἡμετέραν ἐντολὴν, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀπειριόριστον πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως, μεθ' ἧς διατελοῦμεν

« Ὑμέτεροι

Ν. Γ. Πολίτης

Κ. Ἀντωνιάδης »

Τῷ Κυρίῳ Ἀθ. Παπαλουκά Εὐταξία

Ἐνταῦθα

Εὐχαριστοῦντες μεγάλως τοὺς ἀξιολύτους φίλους περὶ τοῦ ἀγαροῦ ἔργου, ὅπερ χάριν ἡμῶν ἀνέλαβον, ἐπ' ἀνάγκης ἡγοῦμεθα νὰ συντελέσωμεν τοὺς πρὸς τὸν Ξεν. Κυριαζῇ λογαριασμοὺς διὰ τῆςδε τῆς παρατηρήσεως. Αὐτόδηλον ὅτι πρὸς ἄνθρωπον, προσκληθέντα παρὰ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ μου, ἵν' ἀποδείξῃ, εἰ μὴ πάσας τὰς ὑπ' αὐτοῦ καθ' ἡμῶν ἐξενεχθεῖσας κατηγορίας, τοῦλάχιστον μίαν οἰκονομήποτε ἐξ αὐτῶν, καὶ μὴ πράξαντα τοῦτο, ἐλεγχθέντα δ' οὕτω κοινὸν ὕβριστὴν καὶ συκοφάντην, πρὸς ἄνθρωπον, νομίζοντα ὅτι μόνον

ὡς ξιφομάχος, οὐχὶ δὲ ὡς οἰκογενειάρχης ἔχει νὰ διεκδικήσῃ τιμὴν, πρὸς ἄνθρωπον δειλὸν καὶ ἀνάρδρον, μὴ ἔχοντα τὸ θάρρος νὰ παράσῃ τὴν προσήκουσαν ἱκανοποίησιν διὰ τὰς ἀγενεῖς αὐτοῦ ὕβρεις πρὸς ἄνθρωπον, λέγομεν, τοιοῦτον θεωροῦμεν ἀνάξιον ἡμῶν αὐτῶν νὰ ἔχωμεν οἰανδὴποτε συζήτησιν.

Συζητήσεις δὲ ὕβρεων καὶ συκοφαντιῶν γινόμεναι, ὅπως ἐννοεῖ αὐτὰς ὁ Ξεν. Κυριαζὴς, ἀρμόζουσιν εἰς μόνον τὰ πάνδημα γύναια, οὐχὶ δὲ εἰς ἄνδρας, ἔχοντας συνείδησιν τιμῆς καὶ καθήκοντος. Τούτου ἕνεκεν ἀποτρεπόμενοι σήμερον αὐτὸν καταλείπομεν εἰς τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν βδελυγμὸν παντὸς ἀνθρώπου, σεβομένου ἑαυτὸν. Βεβαίως σύμπασα ἡ Δοξίς, ἡ σεμνυνομένη ἐπὶ τοῖς γενναίοις φρονήμασι τῶν τέκνων αὐτῆς θὰ συγκαλύψῃ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰσχύνης, διότι τοιοῦτον βδελυρὸν ὃν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, θὰ παροργισθῇ ὅμως ἴσως ὑπολογιζομένη ὅτι ὁ ἀγεννὴς ἔλκει τὸ γένος ἐξ ἄλλης χώρας, ἐκ Κραβδάρων.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 31 Ἰουλίου 1883.

Ἀθ. Εὐταξίας.

ΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κ. Ραδλὲ καὶ ὁ συνταγματάρχης κ. Παρασκευαΐδης εἶχον ἀνοίξει ἀπὸ τῆς 5ης μ. μ. τὰς θύρας τῶν θηριοτροφείων τῶν εἰς τὰ ὁποῖα συνέρρυσαν γρονθοκοπούμενον κλωτσοκτυπούμενον δαγκάνοντες καὶ βρυχώμενοι ἀναριθμητοὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς λέοντες, λεοντάρες καὶ λεονταράκια, ὅπως μεταβῶσιν εἰς συνάντησιν τῶν ἐν Φαλήρῳ συναδελφῶν τῶν τοῦ συνταγματάρχου κ. Δανιήλ.

Πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Φαλήρῳ θεάτρου εἶχε τοποθετηθῇ ὁ σιδηρὸς κλωβὸς τῶν πέντε λεόντων ἔχων τὸ μέγεθος

— Τίνος λοιπὸν εἶναι ἡ ἄμαξα αὕτη;
— Δικὴ μου, δική μας.
Ἡ Ἐρριέττη διηύθυνε περὶ ἑαυτὴν τοὺς ἐξηκριωμένους ὀφθαλμοὺς τῆς.
— Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν.
— Ἐν τούτοις εἶναι ἀπλούστατον, Ἐρριέττη, σὰς παραλαμβάνω μαζί μου.
— Μὲ παραλαμβάνετε; ποῦ νὰ μὲ φέρητε;
— Εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐν Παρισίῳ.
— Ἐν Παρισίῳ! ἐπεφώνησεν. Ὁχι, ὄχι!
Καὶ ὡπισθοδρόμησεν ἀκόμη, ἐτοίμη νὰ φύγῃ.
Ὁ βαρὸνος ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς.
Ἡ Ἐρριέττη ἔτρεμεν ὡς κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος.
— Πάτερ μου, ἔλεγεν ἡ νεᾶνις μετ' ἀποφασιστικοῦ τόνου, δὲν θὰ σᾶ; παρακολουθήσω, δὲν θ' ἀφίσω τὴν μητέρα μου.
Ὁ βαρὸνος ἐκτύπησε τὸν πόδα μετ' ἀνυπομονησίας, συνωφρυνθὴν καὶ λάμψας περικλινὴ διηλθε διὰ τοῦ βλέμματός του.
— Τὴν μητέρα σου, πάντοτε τὴν μητέρα σου! εἶπε μετὰ πικρίας. Ἀ! ναί, δὲν ἔχω καὶ ἐγὼ δικαίωμα ἐπὶ σοῦ;
Ἡ νεᾶνις ν' ἀπαλλάξῃ τὴν χειρὰ τῆς, ἀλλ' ὁ βαρὸνος ἐκράτει αὐτὴν ἰσχυρῶς ὡς ἐν μαγγάνῳ, ὥστε ἡ νεᾶνις ἐξέβαλε κραυγὴν ὀδύνης.

Ὁ βαρὸνος ἐπ' ἀνέφερεν αὐτὴν βίᾳ πλησίον τῆς ἄμαξης.
— Δὲν θέλω, δὲν θέλω! ἐκραύγαζεν.
— Ἀλλὰ θέλω ἐγὼ, ἐγρύλλισεν ὁ βαρὸνος διὰ φωνῆς τραχείας.
— Ἐλεος, πάτερ μου, εἶπεν, ἔλεος, ἔλεος!
— Ἐρριέττη, θέλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς;
— Ὁχι.
— Ὅ,τι δὲν πράττει τις ἐκούσιως, ἀπήντησε μὲ συνεπιγμένους ὀδόντας, τὸ ἐπιτυχάνω ἐγὼ διὰ τῆς βίᾳς.
Καὶ λαβὼν τὴν θυγατέρα του, ἥτις ἐκράζε σφαδάζουσα: Μῆτέρ μου, μῆτέρ μου— ἐρριψεν ἐντὸς τῆς ἄμαξης ἐν τῇ ἀμέσῳ ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς.
Οὐδεμία φωνὴ ἀπήντησεν εἰς τὰς σπαρακτικὰς αὐτῆς κραυγὰς.
Ὁ ἡνίοχος ἐκλείσει τὴν θυρίδα, ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐκτύπησε διὰ τοῦ μαστιγίου τοὺς ἵππους, αἵτινες ἀνέχωρσαν καλπάζοντες.
Ἡ Ἐρριέττη περιεστρέφετο σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐξηκολούθει κραυγάζουσα:
— Μῆτέρ μου, μῆτέρ μου!
— Τώρα, κυρία βαρὸνη, σὰς κρατῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ δεσπότης. ὅταν θὰ θελήσετε νὰ ἐπανίδετε τὴν θυγατέρα σας, θὰ μᾶς φέρετε τὴν συναινέσιν σας.